

det er muligt. Man vil ved denne Lov foruden de Straffe, som § 41 omhandler, nemlig indtil 2 Maaneders Cellestraf og forskellige andre Smaating, yderligere kunne skærpe denne Cellestraf saaledes, at den bliver skærpet med mørk Arrest, haardt Natteleje, — hvor altsaa et Menneske bliver lagt paa det bare Gulv 7 Nætter i Træk, hvilket kan være en ganske betydelig Straf, navnlig om Vinteren — og desuden med Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Og naar altsaa alle disse Straffe efterhaanden og de fleste af dem samtidig ere anvendte paa et saadant Menneske, saa kan han fortsætte sin Cellestraf i nogle Dage, og saa kan hele Historien begynde om igen. Det forekommer mig, at man her er kommen saa langt ud, at man har al Anledning til at se nøje paa, om det er nødvendigt at komme saa langt. Det var kun denne Henstilling, jeg vilde gøre til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre.

Justitsministeren (Goos): Det her foreliggende Lovforslags nærmeste Anledning er en Henvendelse fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, som beklagede sig over, i hvor ringe Grad det var muligt, eller hvor næsten umuligt det var blevet at overholde Disciplinen i Tvangsarbejdsanstalterne, efter at de ved Loven af 1897 havde faaet en delvis helt ny Befolkning ind i disse, nemlig de unge Voldsmænd. Lige over for dem kunde man ikke som med den tidligere Befolkning komme ud af det med det gode. Af den tidligere Befolkning, Løsgængere og Betlere, vare de fleste ikke tilbøjelige til egentlig at gøre Brud paa Disciplinen; der var vel ikke megen Arbejdslyst eller Arbejdsiver hos dem, men de kendte Fordringerne og vare, naar man lempede sig efter dem og deres Evner, nogenlunde villige til at foretage det Arbejde, som krævedes. Anderledes er det med disse Voldsfanger, som efter Loven af 11te Maj 1897 nu ere blevne indømt i Tvangsanstalterne; der træder Trodsen frem i meget høj Grad, og den Trods, som disse ret kraftige Personer udvise, er en saadan, at den ikke kan overvindes med de Midler, som Fattiglovens § 41 stiller til Raadighed, idet jo Spændetrøje er en Ting, som kun under særegne Omstændigheder kan anvendes, og den anden Straf, Berøvelse af Arbejde, i Reglen falder meget i disse Personers Smag, og derfor slet ikke har Betydning som Straf. Det naturligste vilde maaske have været at indføre som disciplinært Mittel, den Straf, som i Straffeanstalterne og i Arrest-

husene er tilladt ifølge den gældende Lovgivning, nemlig korporlig Revselse, men det vil erindres, at denne Straf var man i Rigsdagen ikke tilbøjelig til at indrømme endogsaa blot som Disciplinærmiddel, den Gang Loven af 11te Maj 1897 forhandlede. Jeg har derfor ment, at man maatte bortse fra dette Mittel og holde sig til de af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse indstillede Tvangsmidler, som ere dem, der her ere optagne. I øvrigt var der ogsaa omtalt i Andragendet fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse en fjerde Straffearart, men jeg fandt, at den efter Omstændighederne kunde faa Karakteren af et mere pinligt virkende Mittel, og derfor har jeg ment, at man burde lade dem fare.

Disse tre Straffearter, som der her er Tale om, mener jeg under ingen Omstændigheder kunne betragtes som inhumane, — de ere naturligvis alvorlige, men mindre virkende ved den rent fysiske Lidelse, de tilføje, end ved den psykiske, sjælelige Indflydelse, de kunne have paa disse Personer. Jeg mener, man saa meget mindre kommer noget, der med Skygge af Ret kan kaldes inhumant, nær eller for nær derved. Disse Midler ere anvendelige lige over for Soldaterne ifølge Straffeloven for Krigsmagten. Denne Lov er ikke saa særdeles gammel, og naar man altsaa lige over for forskellige andre ældre Straffemidler, som anvendtes i Krigsmagten, mente, at dem burde man forlade — Krumslutning og lignende — og derimod holde sig til disse, som man den Gang altsaa ikke betragtede som inhumane og vedblivende har bevaret, saa mener jeg, der saa meget mindre kan være Tale om, at man skulde være yderligere nansom lige over for disse straffede unge Voldsmænd, end man er lige over for Soldater. Jeg vil dernæst gjøre opmærksom paa en Ting, nemlig at det kun er for *grovere* Brud paa Anstaltens Orden, at Bestemmelserne skulle kunne finde Anvendelse, og man maa jo dog erindre, at Straffebestemmelserne kun kunne anvendes med Politimesterens Samtykke efter Indstilling af Tvangsarbejdsanstaltens Bestyrelse. Jeg mener, at der deri er tilstrækkelig Garanti for, at de ikke ville blive vilkaarlig anvendte. Klager i den Henseende have heller aldrig foreligget for mig eller for Justitsministeriet.

Jeg vil samtidig berøre et andet Spørgsmaal, som blev fremdraget i det andet Ting, nemlig om man ikke som Følge af den oprindelige Begrundelse skulde indskrænke disse særlige Disciplinær-Midler